

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПЕДАГОГА В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ

Жванія О.І.,

викладач спеціальних дисциплін,

Красник К.В.,

студентка

Козелецький коледж ветеринарної медицини

Білоцерківського національного

аграрного університету,

смт. Козелець, Україна

В українському суспільстві на сьогодні найактуальнішим залишається питання про конкурентоспроможність спеціалістів ветеринарної медицини в

умовах ринкової економіки, стрімких технологічних змін, глобалізації суспільства. Вирішення даної проблеми безпосередньо залежить від працівників освітньої сфери, бо саме від професійної компетентності викладача залежить формування конкурентоздатності, ключових і професійних компетентностей студентів, їх спроможності увійти у світовий глобальний простір.

Освіта сьогодні змінюється і змінюється разом із часом. Час диктує де далі нові вимоги до викладача, які повинні володіти інноваційними технологіями навчання, методиками активного навчання, бути здатними генерувати інноваційні ідеї, сприяти професійному самовизначенню студентів. Освітній процес у закладах освіти має спрямованість на потребу в розвитку педагогічної творчості викладача, засвоєнні педагогічних інновацій, в створенні умов неперервної освіти викладачів.

Реалії життя свідчать, що сучасний викладач має постійно здобувати й узагальнювати нові знання з різних джерел і володіти технологіями їх передавання в коледжі. Сьогодні висуває перед педагогами такі вимоги, як професіоналізм, мобільність, здатність до творчого використання на практиці потоку інформації, що швидко зростає. Сучасний коледж потребує «нового» викладача, який творчо думає, володіє сучасними технологіями освіти, уміє самостійно конструювати педагогічний процес в умовах конкретної педагогічної діяльності, володіє умінням прогнозувати свій кінцевий результат.

Професійна компетентність студентів – один із основних напрямів реформування сучасної системи освіти. Це фахівці які повинні володіти професійними вміннями і навичками, високим рівнем професійної компетентності та здатності застосовувати теоретичні надбання на практиці. Саме тому на сучасному етапі модернізації системи освіти й виховання в Україні особливої гостроти й актуальності набувають питання підвищення й розвитку професійної компетентності викладачів.

Професійна компетентність викладача обумовлює його педагогічну майстерність. На думку А.С. Макаренка, педагогічна майстерність – це знання особливостей педагогічного процесу, уміння побудувати і привести у рух. За глибокими переконанням А.С. Макаренка, оволодіти педагогічною майстерністю

може кожен педагог за умови цілеспрямованої роботи над собою. Вона формується на основі практичного досвіду. Проте не кожний досвід стає джерелом професійної майстерності. Таким джерелом є лише педагогічна діяльність, осмислена з точки зору суті, цілей і технологій, сплав особистісно-ділових якостей і професійної компетентності педагога[1].

Отже, однією із основних умов реалізації компетентнісного підходу у професійній підготовці студентів Козелецького коледжу ветеринарної медицини БНАУ є практична готовність викладача. Зміст практичної готовності викладача виражається у зовнішніх (предметних) вміннях, тобто в діях, які можна спостерігати. До них належать організаторські і комунікативні вміння. Нагадаю, що організаторська діяльність викладача забезпечує залучення студентів до різних видів діяльності й організацію діяльності колективу, яка перетворює його із об'єкта в суб'єкт виховання. Мобілізаційні вміння викладача обумовлені привертанням уваги студентів і розвитком у них стійких інтересів до навчання, праці та інших видів діяльності; формування потреби у знаннях, праці, інших видах діяльності; озброєння студентів навичкам навчальної роботи; формування в студентів активного, самостійного і творчого ставлення до явищ навколишнього середовища шляхом створення спеціальних ситуацій для прояву вихованцями моральних вчинків.

Інформаційні вміння пов'язані не тільки з безпосереднім викладанням навчальної інформації, а й з методами її отримання та обробки. Серед них – вміння і навички роботи з друкованими джерелами і бібліографування, вміння здобувати інформацію з інших джерел і переробляти її відповідно до цілей і завдань педагогічного процесу[2].

Варто зазначити, що освіта в Україні має перебувати не просто на високому рівні, але й бути цікавою для студентів. Навчання не може бути якісним, якщо не спрощено умов для розвитку кожного студента. Студенти мають бути зацікавлені. І тут на допомогу приходить викладач, який володіє та впроваджує інноваційні технології. Особливістю цих інновацій може стати створення атмосфери довіри, творча взаємодія, діалог, що стимулюють

самореалізацію викладача й студента. Творча діяльність викладача – це не відмова від універсальних педагогічних традицій, а їх варіативність залежно від індивідуальних особливостей й загальної підготовки групи.

Інноваційний процес має певну циклічність: починається з виникнення інновації та закінчується фінішем, що говорить про завершення її існування й потреби початку нового циклу. Тому процесу провадження інновацій у навчальному процесі доцільно розподілити на основні етапи, врахувавши теоретичну та практичну підготовку викладачів. На підставі всебічного аналізу необхідно своєчасно коригувати темп та зміст оновлення педагогічного процесу, накреслюючи нові перспективи роботи[1].

Ще хочеться відмітити, що однією з ознак інтерактивної педагогічної взаємодії є **створення ситуації успіху**, яка полягає в створенні педагогом комплексу зовнішніх умов, що викликають отримання задоволення, позитивних емоцій тими, хто вчиться. Для цього під час оцінювання діяльності студента необхідно підкреслювати цінність, значення досягнутого результату, індивідуальних досягнень студента, відзначити і підкреслити позитивні уміння в навчанні. Є недопустимим порівнювати досягнення одного студента з досягненнями іншого. В той же час це і право студента на самооцінку, оцінку діяльності викладача.

Отже, на наш погляд, поняття «професійна компетентність» являє собою сукупність знань, вмінь, навичок, способів діяльності, професійно важливих психологічних якостей, необхідних фахівцю ветеринарної медицини для здійснення ефективної професійної діяльності. Вона є результатом підготовленості фахівця, якісною характеристикою володіння професійною діяльністю і передбачає усвідомленого прагнення особистості до даної діяльності. Компетентнісний підхід до підготовки майбутніх фахівців полягає в набутті та розвитку у студентів під час навчання набору ключових, загально-галузевих та предметних компетентностей, які визначають його успішну професійну діяльність. Компетентності включають професійні знання та уміння, що характеризують кваліфікацію, такі якості як ініціатив-

ність, співпраця, здатність до роботи в колективі, комунікативні здібності, уміння вчитися, оцінювати, логічно мислити, відбирати і використовувати відомості.

Отже, проаналізувавши психолого-педагогічну літературу ми прийшли до висновку в контексті нашого дослідження про те, що ми розглядаємо професійну компетентність майбутнього фахівця ветеринарної медицини як необхідний рівень та обсяг знань і досвід з виду професійної діяльності, а професійна компетенція – це сукупність доступних для вимірювання чи оцінювання умінь, знань і навичок, набутих упродовж навчання і необхідних для виконання певного виду професійної діяльності[4].

Світовий досвід підготовки фахівців у коледжах доводить, що найголовнішою навичкою, яку здобуває студент під час навчання, є вміння під професійним кутом зору сприймати будь-яку наочну, вербальну інформацію, самостійно осмислювати, приймати рішення, оцінюючи його можливі наслідки, визначати оптимальні шляхи реалізації цього рішення, тобто розвивати ключові і професійні компетентності висококваліфікованого фахівця ветеринарної медицини.

Література:

1. Думеницька, С. Є. Розвиток інноваційної діяльності / С. Є. Думеницька // Управління школою. – 2014. – № 13-15.
2. Заманов, А. Педагогічна інновація як фактор розвитку системи управління / А. Заманов // Директор школи – 2010, – № 5.
3. Про освіту: Закон України / Нормативна база. – К.: 2017 р.
4. Хлебнікова, Т. М. Управління розвитком професійної компетентності вчителя / Т. М. Хлебнікова // Управління школою – 2013. – № 7-9.